

b) Czy do stwierdzenia, że art. 59 i 60 Traktatu WE nie zostały naruszone, wystarczy, jeżeli przy pobraniu zaliczki na poczet podatku dochodowego zgodnie z § 50a ust. 4 EStG od podatku odliczone zostaną tylko te koszty uzyskania przychodu związane gospodarczo z działalnością w Niemczech prowadzącą do powstania roszczenia o zapłatę wynagrodzenia, które to koszty wierzyciel prowadzący przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim wykazał wobec dłużnika zobowiązanego do zapłaty wynagrodzenia na jego rzecz, a ewentualne inne koszty uzyskania przychodu mogą zostać uwzględnione w późniejszym postępowaniu o zwrot nadpłaconego podatku?

c) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te zostają naruszone w przypadku, gdy przy pobraniu zaliczki na poczet podatku dochodowego zgodnie z § 50a ust. 4 w związku z § 50d ust. 1 EStG początkowo nie uwzględnia się zwolnienia od podatku przysługującego wierzycielowi prowadzącemu przedsiębiorstwo w Niderlandach zgodnie z umową o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartą między Republiką Federalną Niemiec a Królestwem Niderlandów, a dopiero później uwzględnia się je w postępowaniu o zwolnienie od podatku albo o zwrot nadpłaconego podatku, w związku z czym także dłużnik zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia nie może powołać się na powyższe zwolnienie od podatku w postępowaniu z tytułu odpowiedzialności za niepobranie zaliczki, podczas gdy dochody podmiotów krajowych zwolnione od podatku nie podlegają obowiązkowi zaliczkowania i tym samym wyłączona jest odpowiedzialność z tytułu niepobrania zaliczki lub pobrania w wysokości niższej niż należna?

d) Czy na pytania 3 a) do c) należy odpowiedzieć inaczej, jeżeli wierzyciel prowadzący przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim w momencie świadczenia usługi nie jest obywatelem państwa należącego do Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Finanzgericht Köln, wydanego dnia 24 czerwca 2004 roku, w sprawie Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde i Marina Stöffler przeciwko Finanzamt Bonn-Innenstadt

(Sprawa C-292/04)

(2004/C 228/55)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Finanzgericht Köln (Sąd Finansowy, Kolonia), wydanego dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde i Marina Stöffler przeciwko Finanzamt Bonn-Innenstadt., który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 9 lipca 2004 r.

Finanzgericht Köln zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy zgodny z art. 56 ust. 1 i art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 Traktatu WE jest § 36 ust. 2 pkt 3 Einkommensteuergesetz (ustawa o podatku dochodowym, dalej: „EStG”), w wersji obowiązującej w okresie sporu, zgodnie z którym na poczet podatku dochodowego zaliczany jest tylko podatek dochodowy od osób prawnych lub zrzeszeń osób, które podlegają nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, w wysokości 3/7 przychodu w rozumieniu § 20 ust. 1 pkt 1 lub 2 EStG?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam, wydanego dnia 14 czerwca 2004 r., w sprawie Beemsterboer Coldstore Services B. V. przeciwko Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem

(Sprawa C-293/04)

(2004/C 228/56)

Dnia 9 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam, wydanego dnia 14 czerwca 2004 r. w sprawie Beemsterboer Coldstore Services B. V. przeciwko Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem.

Gerechtshof Amsterdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy art. 220 ust. 2 lit. b) Wspólnotowego Kodeksu Celnego (WKC) (!) znajduje zastosowanie w przypadku, gdy powstanie długu celnego i odzyskanie należności celnych po dokonaniu odprawy nastąpiły przed wejściem w życie tego przepisu?

2) Jeżeli na pytanie 1 zostanie udzielona odpowiedź pozytywna: czy świadectwo EUR.1, którego nieprawidłowości nie można stwierdzić, ponieważ przy kontroli następczej nie mogło zostać potwierdzone pochodzenie towarów, dla których świadectwo to zostało wystawione, podczas gdy jedynie z tej przyczyny odmawia się preferencyjnego traktowania towarów, może zostać zakwalifikowane jako „świadectwo nieprawidłowe” w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) WKC, a w przypadku odpowiedzi negatywnej, czy podmiot zainteresowany może jednakże skutecznie powołać się na ten przepis?

3) Jeżeli na pytanie 2 zostanie udzielona odpowiedź pozytywna: na kim spoczywa ciężar dowodu, że świadectwo opiera się na nieprawidłowym przedstawieniu faktów przez osobę dokonującą wywozu lub kto musi dowieść, że organ wystawiający świadectwo wiedział lub powinien był wiedzieć, że towary nie spełniają przesłanek traktowania preferencyjnego?

4) Jeżeli na pytanie 1 zostanie udzielona odpowiedź negatywna: czy podmiot zainteresowany może skutecznie powołać się na art. 220 ust. 2 lit. b) WKC w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 grudnia 2000 r. w przypadku, w którym nie można następczo stwierdzić, że wystawienie świadectwa EUR.1 przez organy celne było wówczas uzasadnione i zgodne z prawem?

(¹) Dz.U. L 311 z 12 grudnia 2000 r., str. 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Juzgado de lo Social n° 30 de Madrid, z dnia 5 lipca 2004 r. w sprawie pomiędzy C. Sarkatzis Herrero i Instituto Madrileño de la Salud (Madrycki Instytut Zdrowia)

(Sprawa C-294/04)

(2004/C 228/57)

Dnia 12 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Juzgado de lo Social n° 30 de Madrid, z dnia 5 lipca 2004 r. w sprawie pomiędzy C. Sarkatzis Herrero i Instituto Madrileño de la Salud,

Juzgado de lo Social n° 30 de Madrid zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy przepisy prawa wspólnotowego dotyczące urlopu macierzyńskiego oraz zasad równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia powinny być rozumiane w ten sposób, że kobieta, która w trakcie korzystania z urlopu macierzyńskiego, uzyskuje zatrudnienie w sektorze publicznym, powinna korzystać z tych samych praw, co pozostali kandydaci, będący laureatami konkursu otwierającego dostęp do funkcji publicznych.
- 2) Niezależnie od rozstrzygnięcia przypadku pracownicy po raz pierwszy ubiegającej się o pracę, jeżeli stosunek pracy trwa, choć z powodu przebywania na urlopie macierzyńskim jest w stanie zawieszenia, czy uzyskanie statusu pracownika etatowego czy stałego stanowi jedno z praw związanych z awansem, którego skuteczność nie może zostać ograniczona faktem pozostawania na urlopie macierzyńskim.
- 3) Czy w tym konkretnym przypadku, przy stosowaniu wspomnianych przepisów, w szczególności tych, które odnoszą się do równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia oraz po jego uzyskaniu, pracownica zatrudniona czasowo i korzystająca z urlopu macierzyńskiego, w przypadku uzyskania stałego zatrudnienia jest uprawniona do objęcia stanowiska i uzyskania statusu urzędnika wraz z uprawnieniami przynależnymi

temu statusowi takimi jak początek kariery zawodowej i obliczanie stażu pracy już od tej chwili, na tych samych warunkach co pozostali kandydaci, którzy objęli stanowiska i niezależnie od tego, iż zgodnie z prawem krajowym właściwym w przedmiotowej sprawie, korzystanie z praw związanych z rzeczywistym wykonywaniem pracy ulega zawieszeniu do czasu faktycznego jej rozpoczęcia.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Raad van State, wydanego dnia 13 lipca 2004 r., w sprawie M. G. Eman i O. B. Sevinger przeciwko College van burgemeester en wethouders van Den Haag

(Sprawa C-300/04)

(2004/C 228/58)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Raad van State wydanego dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie M. G. Eman i O. B. Sevinger przeciwko College van burgemeester en wethouders van Den Haag, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 15 lipca 2004 r.

Raad van State zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy druga część Traktatu znajduje zastosowanie w stosunku do osób posiadających obywatelstwo Państwa Członkowskiego i osiadłych lub zamieszkujących na terenie krajów i terytoriów zamorskich w rozumieniu art. 299 ust. 3 WE, utrzymujących szczególne stosunki z tym Państwem Członkowskim?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi negatywnej - czy Państwa Członkowskie mają swobodę, w świetle art. 17 ust. 1 zd. 2 WE, nadawania swego obywatelstwa osobom osiadłym lub zamieszkującym w krajach i terytoriach zamorskich w rozumieniu art. 299 ust. 3 WE?
- 3) Czy wykładni art. 19 ust. 2 WE, mając również na uwadze art. 189 i 190 ust. 1 WE, należy dokonywać w ten sposób, że przymiot obywatelstwa Unii idzie w parze, bez dalszych rozważań, z czynnym i biernym prawem wyborczym w wyborach do Parlamentu Europejskiego, pomijając nierezadkie wyjątki zawarte w systemach prawnych Państw Członkowskich jak przykładowo pozbawienie prawa wyborczego na podstawie skazania karnoprawnego lub ze względu na niezdolność do czynności prawnych?
- 4) Czy art. 17 w związku z 19 ust. 2 WE, rozważane w świetle art. 3 Protokołu Dodatkowego zgodnie z wykładnią Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, stoi na przeszkodzie posiadaniu przez osoby nie będące obywatelami Unii czynnego i biernego prawa wyborczego w wyborach do Parlamentu Europejskiego?